

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
11 august st. v.
23 august st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea :
Strada principală 375 a.

Nr. 32.

ANUL XXVII.
1891.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Intrebare și răspuns.

Mi te dai cu trup cu suflet ?
Te doresc atât de mult !
Dragostea desbăerată
Dar în vorbe dulci turnată
Imi e prea greu s'o ascult

Veți, hârtii-ai răbdătoare
Și, e rece, -- doru i cald,
Se aprinde vrei nu vrei !
Ori îți place, ochii mei
Tot în lacrimi să-i scald ?..

Vino dar, să-ți aud glasul
Dulce, atât de mângăios ;
Să-ți ved fața 'ndrăgostită
Și 'ntr'o clipă nepândită
Me cuprinde blând, sfios.

Gingășia 'mbrățișerii
Și atâtea sărutări *
Imi vor spune mult mai mult ?..
Vino dar, să te ascult
* Să-mi perd graiu 'n desmierdări !

Lucreția Suciu.

Greșelă de adresă.

I

Doliul trecuse. Lumea începuse să-l ispitescă cu atrăgătoare ei momene de tot soiul ; și tocmai ispitele indirecte, care par că nu ți se adresează de fel, tocmai acelea au darul d'a te pe mâna atător și atător patimi.

Romulus Nipreanu avea un chip plăcut, un venit anual și mai plăcut și pe de-asupra acestor două bogății mai era și de spirit.

Avea înse un fond tainic de reutate și de viclenie, bine ascuns de însușirile strălucitoare ale esteriorului ; și valorile acestui fond tainic nu se cotau la bursa vieții de salon decât când domnul Romulus vedea pe vr'un amic că se pune d'a curmezișul afacerilor lui... de inimă.

Spirit înscocitor, repede punându-se apoi pe lucru, remănea d'asupra ca undelele și cel tras pe sfărâ, decât era om de spirit, făcea haz de chipul cum fusese jucat.

Acum că trecuse doliul esterior cerut de regulele de lume, salónele l'ar fi voit...

Romulus purtă încă doliul sufletesc după ființa ce pierduse, pe care o alesese din noianul de fete ce dilnic se espun spre alegere cu însușiri și cu poze ce nu le prind, de ore ce pe cele dintei nu le au.

O alesese drăgălașă, nevinovată, solitară precum se află, o iubise și viața începuse cu incetul a i se resumă în această copilă, devenită soția lui, soție așa cum o voise el.

Dar mórtea care nu are de lucru în unele momente de »spleen«, bóla furată dela Englezi, găsise de cuviință să lipsescă pe un bărbat de nevasta iubită și iubitore, când putea găsi sute altele care decă iubesc... de sigur că nu pe bărbatul lor și care... iubite numai de bărbatul lor nu sunt.

Și Romulus nu putea s'o uite, și nici indema n'avea să-și ia avântul iarăș în lumea bălțată a salónelor, bălcui artistic a tot felul de necurătenii...

Intr'o zi pe când sta pe gânduri, între indemnul d'a eși și dorința d'a remăne acasă, feciorul îi aduse corespondența.

Răsfoind-o, distrat precum era, dădu de o scrisore... și începă să zimbescă.

Scrisorea avea timbru de cinci bani, nestampilat ; scriitura era subțire, grațioasă, par c'ar fi tratat mână de femeie.

Romulus privi lung la ea și un fel de căldură i se strecură d'a lungul corpului, iar creerul lui începă să lucreze...

Scrierea grațioasă, regulată, frumoasă, îi arată pe femeia frumoasă, grațioasă și cu gusturi artistice...

O femeie căreia îi plăcea să viseze și care, în frumosul ideal, găsise o plăcută hrană sufletescă, fie că ar fi ajuns d'acolo la prosa ritmată a strîngerilor în brațe...

Zimbiă, căci era a treia scrisore ce o găsise rătăcită între corespondența și diarele lui.

De sigur că servitorul persoanei care scriea, era foarte curat cu duhul încât luă drept cutie a administrației poștelor, cutia lui de scrisori și diare.

Acastă cutie pusă pe dinăuntru în gardul de lemn, avea gura văpsită negru, în stradă, și purtă d'asupra inscripția : scrisori-gazete, făcută cu litere roșii caligrafice.

Când Romulus se întorcea acasă descuia cutia, cu cheia ce vecinic o purtă la el de-și luă corespondența, ne dând astfel prilej feciorului d'a i-o controla.

Cine era acest domn de la Polovraci, publicist ; ce literat nou în noianul atător de la... și iar de la... răsăriți fără șcirea Domnului, urșiți a fi curând puși la delu uitării ?

Cine eră acest domn căruia îi scriea ființa ce el o bănuia a fi plină de seducțiuni?

Cine eră această ființă plină de eleganță și de gust, care scria acestui domn *de la Polovraci*?

— Măre, își dișe Romulus, ce o să fie decă oi desface-o și oi citi scrisoarea asta, una din cele trei rătăcite în cutia mea?

Și, plictisit cum eră, trist, fără direcțiune de petrecere a timpului, Romulus nu vedu în fapta lui d'a violă o taină decăt o festă de jucat, o intrigă amorosă de surprins, o ocupațiune momentană care zimbiă atrăgător spiritului seu adormit de câtva timp.

Luă cuțitul de sîdef alb, curat, cu reflecte palide roșii, violete și verđi, și... după o mică codire... tăia picul în partea de sus și scose scrisoarea.

Hârtia japoneză sîdefată, cu monogram gravat, ușor parfumată, miros de trandafir.

Aceasi mână ca și la adresă, dar scrierea curgător, fină, elegantă, plăcută:

Domnul meu,

»Nu vedeți, ve rog, în stăruința mea d'a ve cunoșce ceva romantic, aventuros, după cum nu vednici eu în tăcerea dvăstră o lipsă de politețe. O întemplantare ce nu mi-o esplic v'a oprit, de sigur, d'a ve presentă, intru cât ve priveșce; din parte-mi, fiți incredințat, e numai dorul, din punctul de vedere al relațiunilor sociale, d'a vedea în cerul cunoșcințelor ce-mi frecventeză salonul, un talent distins ca dv.

»Primiți, ve rog, asigurarea deosebitei aprecieri a

dămnei Iulia Zora.
Srtada Știrbei-Vodă, 508.

— Iulia Zora... Necunoscut termen din algebra socială... Inc'odată eu mi-o inchipuiesc frumosă... măritată... nu cred... Cine șcie, veduvă pôte... În tot casul liberă... și mai ales romantică, visând vr'un amor estra, de vreme ce-l caută într'un... *de la Polovraci*, publicist, poet fără dăr și pôte... Poet distins, ea-l socoteșce și suflet distins... proprietar al unui corp, exterior distins... Bieta femeie, o fi plictisită ca și mine de o viață sgotosă, secă, sərbędă... Așă-i, o viață intimă, duet cântat de doue inimi cu simțiri inalte, — iubire care vine pe nesimțite și impleteșce din trandafiri un lanț ce pe urmă nu se pôte rupe; plăceri așteptate, întrevăđute, visate, dorite... Apropiere drăgălașe, dătătoare de fiori nespuși de dulci și lungă sărutare ce incepe șirul plăcerilor terestre în fumul beției pline de farmec a poesiei sufleteșci ce remâne neatinsă.

Am avut-o, am simțit-o... De ce n'aș mai avea-o, de de n'aș mai simți-o? Prilejul se iveșce... Să nu ne scape... În întemplantare e adeseori fericirea ce nu mai credem s'o găsim deseversită...

Nebun acel ce vede trecënd o fericire

Și nu-i a ține calea s'o pripdă cu grăbire.

II

— Cuconiță, cuconiță! a venit un domn... Mi se pare că e domnul... șcii care...

— Ce spui?

Și tineră femeie care sta culcată alene pe-o dormitoare, sări, alergă inaintea oglinzii, își drese părul și cutele unei rochii de casă foarte elegantă și porunci servitorei:

— Polteșce-l.

Iulia Zora e naltă, subțiratecă, cu pept dezvoltat care dă multă gingășie taliei și armoniei bustului. Cu păr blond în bătaia grăului ce dă în copt, hogat, impletit în doue code gröse cu meșteșug ca peptănatură, Iulia Zora are ceva virginal în aierul ei, în privirile ochilor ei ca unda mării, adânci ca marea, când nu voiă să fie ghicită.

Abiă pare de 19 ani și zîmbetul ei pare a fi al neșcinței, plin de un farmec firesc ce subjugă, fără a fi provocător.

Romulus Nipreanu se opri după ce trecu pragul, impresionat adânc, — ceea ce nu scăpă Iuliei, și-î pricinui o dulce mulțumire.

Cu șciința lui d'a se presintă în lume, Nipreanu se arată îndată cavalerul distins, fără pretențiune inse și fu atât de delicat, încăt pozițiunea ciudată ôrecum a dămnei Zora față c'un tiner pe care cu stăruință îl invitase fără a-l cunoșce, fu scăpată.

Iulia, surprinsă mai întei de faptul că nu înteniă un novice, în postul ce și-l inchipuise timid și stângaciu; surprinsă apoi de infățișarea și de chipu cum *de la Polovraci* primise invitațiunea ei; mulțumită de efectul ce făcuse asupra acestui tiner care, cu tôte că se vedea umblat prin lume, își păstrase aureola visurilor lui — dovədə scrierile lui, — se simți atrasă cătră el din chiar primele momente.

Cu tôte acestea romanul ei se modifică puțin; altfel ar fi procedat c'un novice; altă țesetură avea acum de făcut față cu poetul om de lume.

— Îți mărturisesc domnule *de la Polovraci*...

— Diceți-mi, ve rog, Nipreanu... Pseudonimul meu inceteză față cu dvăstre.

— Fie. Îți mărturisesc, dle Nipreanu, că pentru mine și societatea mea ești un poet plin de talent și am cedat cu plăcere stăruințelor prietenilor mei d'a ne fi tututor cunoscut, amic și părtaş petrecerilor noastre... Un lucru numai me miră: dvăstre, om de salon și să nu fiți cunoscut ca scriitor sub adevăratul nume?

— La ce bun, dămnă? Cine se interesază de scrieri și de autorii români? Pentru societatea noastră nu e un merit d'a fi scriitor, artist serios și cu patimă de arta lui... De ce? Sînt pricini multe, foarte multe, care o să facă, sper, subiectul multor discuțiuni între noi... Destul că aceste pricini sînt de natură a descuragia, a amări, a oprî aventul inimelor tinere, ori cât de venjose în lupta lor pentru nobila pasiune de arta lor.

— Aveți dreptate, mult dreptate...

— De aceea m'a surprins invitațiunea dvăstre, adresată artistului, poetului... De aceea am alergat cu sete, dămnă, ca să me aflu în mijlocul unei societăți iubitoare de artă, patronată de o ființă ce mi s'a arătat superiără și care, cu adâncă mulțumire, vedcă respunde cu prisosință idealului meu...

— A! dle Nipreanu, care din doi vorbeșce acum: poetul? séu cavalerul, tinerul de salon foarte prodig în complimente măgulitoare?

Nu, poetul, dnă, poetul măgulit de importanța ce i se dă, poetul care simte ce vede și vede cum simte...

— În adevăr, simțiți mult, dle Nipreanu, această se vede în tôte bucățile dvăstre... De ce inse atâta pesimism? de ce atâta decepțiune? Să fi suferit ôre atât de adânc, dv., care după infățișare, pareți a fi atât de liniștit, senin... pot dice chiar... fericit.

— O! dămnă, a fi pesimist, desilusionat, nu însemneză tot'dauna a avea chip suferind și a fi sârac séu a fugi de lume; a suferi nu însemneză numai a fi slab, pipernicit séu a-ți purtă prin lume chipul cavalerului Tristei Figuri: a fi poet nu însemneză, în stêrșit, a te vâeta că nu ai și a fi desilusionat numai pentru că n'ai... A fi poet, dămnă, este a te folosi de un dar al firei, a te studiă pe tine ca să poți cunoșce pe alții, a simți și a fi artist în chipul cum îți arăți simțirea și, decă ești și om de lume, a te include în tine ênsuți trecënd liniștit, zîmbitor pe lângă ai tei, convins de adevărul că: decă suterința ție mare, nu lumea ție-o va alina, căci lumea, din firea

ei e croită să te facă să suferi, — prin urmare de ce să te arăți ei suferind? A fi poet e a înțelege suferințele altora, e a suferi pentru că vezi pe alții suferind...

— Știu și sunt convinsă. De altfel, cunosc acestea din bucata dv., intitulată: »O séra de gânduri...« Admirabilă bucată... Voiți s'o citim împreună? Citită de dv. de sigur c'o să-mi placă și mai mult.

Fără să se tulbure cât de puțin, Romulus Nipreanu se apropia de un birou pe care se afla o carte mare legată în piele roșie aurită.

— Vedeți?... Ghiciți ce am aci?

— Vr'o colecție de diare?

Dna Zora deschise cartea...

— Nu, n'ați ghicit. E colecțiunea tuturor scrierilor dv. și numai ale dv.: versuri, prosă, articole de gazetă, cronici... tot ce ați scris, în toate diarele...

— A! domnă, me sdrobiți subț dovețile atâtor amabilități... și me faceți să nu mai știu cum să ve pot mulțami...

— Nu, dle poet, nu voi să fii sdrobot subț ele... îi răspunde Iulia c'un zîmbet subjugător...

În timpul acesta răsfoise repede cartea în care se aflau lipite cu multă ingrigire diferitele scrieri ale poetului seu iubit...

— Iată și séra dv. de gânduri... Haide, ședi colea, poete; să lăsăm a doua persoană plurală elegantelor secături de salon, și noi, ca doi oameni de spirit să ne tratăm cu familiaritatea amicală a potrivirilor de idei... Nu-i așa?

Și Iulia Zora, luând un alt aspect în ochii lui Nipreanu, care începea să se simță subjugat de un farmec nou, — îl făcu să-și uite de pozițiunea falsă în care se află

(Va urmă.)

Radulescu-Niger.

Scrisore.

Cu sfânta candel' a speranței
Să treci prin viață fericită
Și din văpaia mângăerii
Să-ți crească inima smerită

A lumii dușmănoșe valuri
Sdrobescă-se neconținut
De a credinții tale stâncă,
Ce pōrtă semn nebiruit!

Măririi deșerte niciodată
Să nu dorești, nu! ca o rază
Să sting măririle din lume,
Când mai frumos ne luminează.

Urmază inse totdeauna
Un sōre vecinic lucitor:
E sōrele virtuții sfinte,
Ce sparge-al patimilor nor.

Iubirea ta zidește-o pururi
Pe temelia 'nțelepciunii,
Și nu lega sperări bogate
De aurul deșertăciunii.

Înțelepciunea-i cea mai scumpă
Din florile ce Dumneșeu
Le 'mplântă 'n inimile blânde
Ce-ascultă de cuvântul Seu

Ascultă dar de-a Lui cuvinte
Și crede 'n vecnicul lor bine,
Căci viața ta va curge vesel
Sub vesel cer cu bolți senine.

Și totdeauna mângăerea
Va răcori sufletul teu
De-i ocoli ispita lumii,
Ce 'ndemăna inima la reu.

Din lumea gândurilor tale
Alung' a patimii vulvōre,
Și nu-ți hrăni inchipuirea
Cu ideale 'nșelătōre.

De vrēi apoi să-ți fie bine,
Să simți chiar raiul pe pământ,
Ascultă glasul conștiinții
De-acuma până la mormânt!

O! fiă să-ți lucescă vecinic
O rață pururea senină
Și pașul teu să nu-l urmeze
Decât zimbire și lumină.

Urzind mereu fir de aur
Tōrse din caer de noroc,
Străină de dureri și chinuri
Să fii ferice 'n ori ce loc!

Seghedin, iulie 1891.

Traian H. P.

Odulia.

(Poveste fantastică Creolă de Nestho-Desplantes.)

Abiă de 15 ani, frumoșă ca nōpțea instelată, tot așa de curată, dicea lumea, ca diamantul negru care ațită dorințele, astfel eră Odulia. Toți tinerii o doriau de nevastă. Mai mulți se rostogoliseră, rugători la picioarele ei: toți fuseseră trimiși să se plimbe cu aceeași rēcēla... Ochii Oduliei ținteau prea sus ca să-i vedă pe dēnșii așa jos!

Fiind-că, în somnul ei, frumoșă fată nēgră visă adese-ori un vis ciudat: un cavaler mândru în fața lunii, tare ca tigru' roșu, ager ca și un cariacu, îi jură s'o iubescă tot'dauna, și, ca gagiu al iubirii lui, pune pe sînul tresăritor al Oduliei o sărutare de foc care o impresionă dureros de o cam dată, pe urmă o lāsă într'un foc delicios care n'o lāsă să uite...

Și fata se gândia vecinic la acea ființă ideală a visurilor safe tulburătōre; și Odulia afectă că nu se imbracă decât cu alba toaletă a feciōrelor pentru ca să depărteze pe curtesani.

Inse albēta batistei făcea să bată și mai bine la ochi catifeua pielii ei de abanos și-i da o strălucire nespūsă: curtesanii sporiau tot mai mult, martiri nenorociți pe cari Odulia nu-i plāngea fiind-că nu se plānge decât omul pe care-l iubești...

Și fiind-că ea părea sfântă, fiind-că transporturile ei intime semēnau cu estasul religios, amorōsa singuratică fusese admisă în reuniunea Copiilor Marii.

Inse nu-i cineva de giaba frumoșă ca Odulia. Vestea frumuseței ei trecuse peste marginile satului în care ședea ea; vestea asta se lăți departe în lume, până spre munții înalți unde șade o viță de oameni roșii, frumoși și bogăți. Și regele acelei țeri se 'namoră de Odulia și se hotărî să se ducă la dēnsa ca s'o ia de nevastă.

Regele pregăti darurile cele mai frumoase; încercă cu ele o sută de robi îmbrăcați în Kalimbe făcute din pene de ibis și îi porni escortați de o sută de soldați așa de feeric echipați încât semănau cu niște oglinzi în cari s'ar fi refrâns curcubeuri. Chiar regele porni în fruntea lor, călare pe un armăsar negru, cu harnașamentul garnisit cu pietre scumpe cari scăpărau ca stelele într'un cer fără lună.

După trei luni de mers ajunse la locuința Oduliei. Numai decăt, înaintea porții ei, aședă pe soldați și rânduî pe purtătorii darurilor astfel ca să uimescă pe fata neagră, s'o uluiască cu strălucirea focurilor multicolore aruncate de minunatele giuvaere sub razele soarelui.

Inse Odulia nici nu veni măcar în ferăstră ca să se uite la toate bogățiile acestea.

— Spuneți regelui că nu pot să fiu nevêsta sa... murmură ea. Me mulțumesc cu bucuriile pe cari mi le dă altarul.

Și dîse iar, absorbită de estasu-i obișnuit :

— Ce-mi pasă mie de comorile și de cinstea lumii decăt pierd dulcele bucurii ale inimii!... Va veni o zi când voi fi fără rezervă a aceluia pe care-l cunoșce de mult sufletul meu, și, ca să rămân vrednică de dînsul nu vreau să es din reuniunea Copiilor Marii.

Regele se 'ntorse lîrte nenorocit în țera lui și întemplantarea asta făcu sgomot mare.

Multe fete frumoase gîndiră că Odulia inebunise, fiind că nici una din ele, decăt ar fi fost în locul ei, n'ar fi refuzat d'a ajunge regină.

Odulia, inse, în prada amorului mistic care o mistuia, s'aruncă la piciorile altarului Feciorei și mulțumi Reginei cerurilor că o scăpase așa de ușor.

Odulia se simți fericită acolo, lângă florile aduse de mulțimea credincioșilor, în mijlocul splendorei sfinte, îmbetată de fumul tîmăii care se 'nalță încet în rotogole parfumate spre statua Sfîntului Ion — iubitul lui — Christ — cu obrazul fraged și trandafiriu, cu dulcii ochi albaștri, cu pîrul balan inelat...

Multă vreme se rugă, frumoasa Odulia, și rugăciunea o aduse în estaz. Ai fi luat-o drept o sfîntă contemplând pe sfîntul preferat, — ale cărui trăsături semănau cu ale imaterialului seu amant. Înundată de voluptate, Odulia ținea ochii ridicăți spre cer. Degetele-i trosniră când se încrucisară; pe urmă oftă, se lăsă încet jos pe lespezi, admirată de asistenți, cari o creșură cea mai curată dintre feciorele din reuniunea Copiilor Marii.

Veni noptea Crăciunului. Miriade de stele schînteiau în imensitatea cerurilor. Luna lumină pămîntul cu lumina ei palidă și dulce.

Arborii și florile eshalau suavele lor miresme, îmbălsămau aerul cald pe care îl aspirau cu delicii credincioșii cari se duceau la biserică pentru liturgia miezului nopții.

Odulia mergea, cu capul acoperit ca sovonul imaculatelor, cu fruntea incinse cu o cunună de trandafiri albi. Ca să se apropie de Sfînta-Mêsă ar fi vrut să ia podoba ângerilor, și, în mijlocul dantelelor și a muselinei, neagra-i frumusețe semăna cu un bob de bumbac în fulgul înflorit.

În minutul când eră să-și bage degetele în aghiasmatar, un cavaler superb îi luă înainte și-i presintă aghiazma dicîndu-i cu un glas melodios :

— Odulio, inima mea, iubita mea, ridică ochii și veđi în sfîrșit pe acela pe care l'ai iubit pînă acum numai în vis.

Odulia se uită la dînsul și 'nnebuni de fericire.

— Te așteam, stăpân al sufletului meu, dîse ea

palpitând, și nici-odată nu am încetat de a-ți fi cre dincioasă :

— Știu că, pentru mine, ai refuzat pe cel mai bogat dintre prinți. Ai părăsi tu acum tot ce ai iubit pînă ađi pentru ca să vii cu mine în regatul meu?... Fiind că trebuie să șcii că eu sînt cel mai puternic rege din univers.

— Te voi urmă în ori-ce loc vei voi, dulcele meu stăpân. Numai pe tine te iubesc și numai ca să fiu numai a ta am stat pînă ađi în reuniunea Copiilor Marii.

— Du-te dar spre altarul aceluia pe care poporele îl adoră în noptea asta, respunse frumosul cavaler; — viu și eu după tine... Toaleta ta albă îmi spune că vrei să te hrănești cu pîne de vieță!.. Ei bine! Decăt inima ta e a mea, vom împărți împreună ostia pe care ți-o va da preotul.

— O! dulcele meu stăpân, cum s'o impart în doue fără că să mușc dintr'ênsa?... Ar fi un sacrilegiu nelegiuit...

— Va să dică ai mințit când ai jurat adineaori că numai pe mine me iubești?

— Ah! dulcele meu amant, indoiela ta îmi strivește inima... Nu me simț în stare să me împotrivesc ție... Dar cum aș putea să-ți dau jumetatea din ostie?

— Într'o sărutare, când buzele mele se vor lipi p'ale tale. Sărutarea asta va fi imeneul nostru.

— N'o să pot să păstrez pe limba mea ostia sfîntă pînă în clipa când voi puté să te sărut fără martori!

— Va să dică nu cutezi să me iubești în fața lui Dumnezeu!.. Atunci dar m'am grăbit prea mult ca să viu să te iau ca să te duc în regatul meu!.. Adio!

— O! flacără a vieții mele, pasiunea mea va ajunge nebulie decăt me părăsești astfel!.. Nu! nu mi-e frică să te iubesc în fața lui Dumnezeu... Dar veđi singur, biserică e ticsită și lumea me spăimîntă...

— Află dar că numai tu singură me veđi și că poți să me iubești lîrte bine în fața întregii mulțimi d'ací, afară numai decăt nu te va trădă emoțiunea. Acum ia-mi brațul și pasă sigur lângă mine, de vreme ce gîndurile tale tainice sînt cunoscute numai de noi amîndoi. Mai cu sémă păstrează obrazului teu dulcea lui seninătate și numai la mine să te gîndești când te vei rugă cu sôtele tale din reuniunea Copiilor Marii.

Subt dominațiunea enervantă a amantului seu nevedut, Odulia intră în biserică și-și luă locul în fața altarului Feciorei.

Degiaba se sili ea să se rîge: dulcele obiect al dorințelor sale eră acolo, lângă dînsa, și o împiedică; și, când făcu binecuvîntarea ca să se plece tôte capetele, Odulia, nebună de iubire, uită pe Dumnezeu...

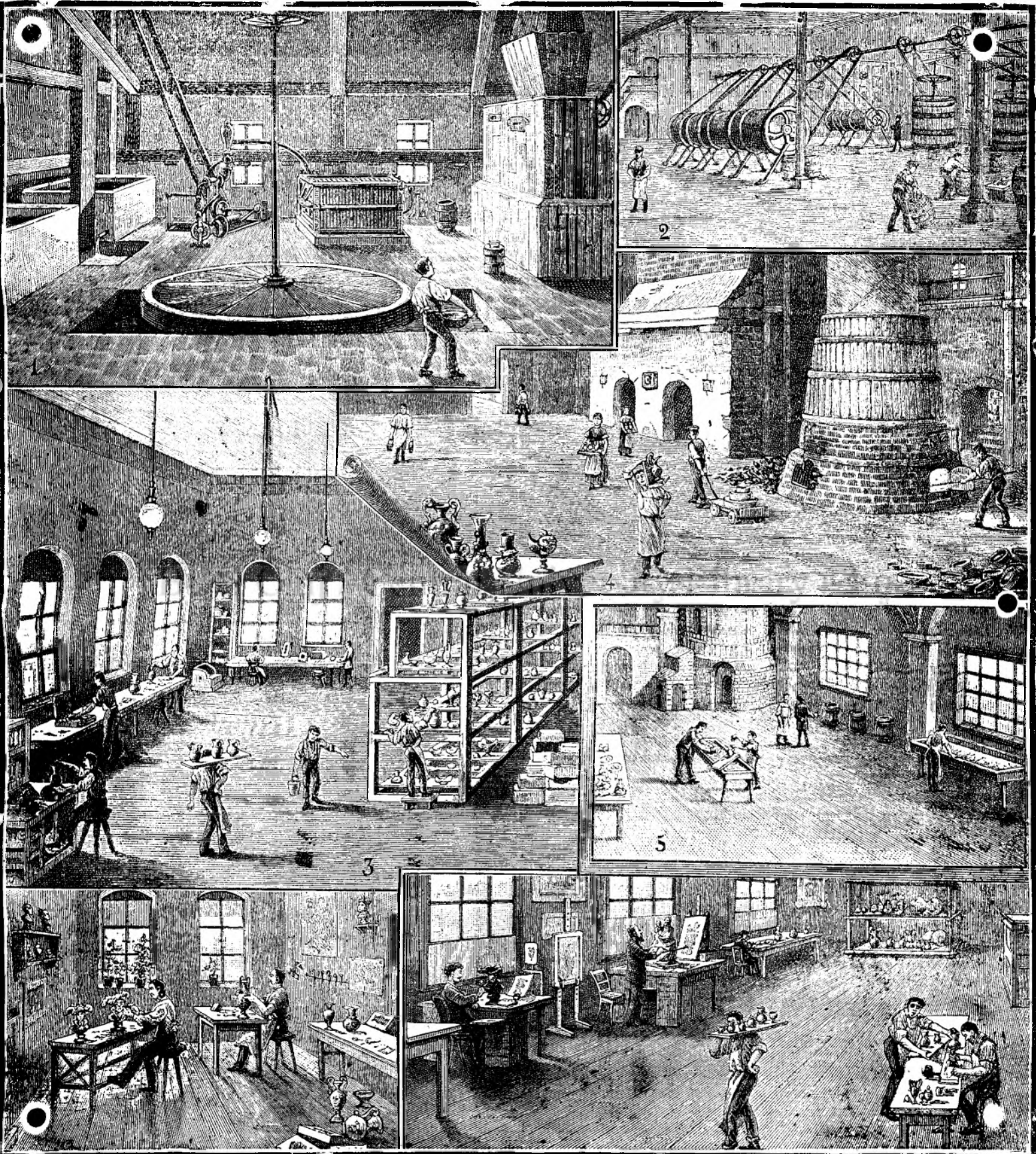
În sfîrșit, preotul s'apropiă de grilajul stranei; grijania începî... Mulți se grijau și multe minute trecură pînă să-i vie și Odulii rîndul.

Atunci ea se sculă, întinse limba și primi ostia sfîntă.

Vai! pînea dumnezească nu eră numai pentru dînsa!

Buzele ei închidîndu-se par că fără voie îi opriră partea făgăduită... În clipa când se 'mpreunară dinții ei sacrilegi, trăsnetul spintecă strana.

Numai decăt o cuprinse remușcarea, inse eră prea târziu... O gură de foc se puse p'a ei... Eră sărutarea dată de Satan soției pe care și-o alesese dintre feciorele reuniunii Copiilor Marii.

CUM SE FACE MAJOLICA.

Un foc mistuitor incinse de odată pe Odulia ; cădă pe lespezi dând un țipet de durere, și-și dete ultima suflare tocmai în minutul când veni preotul să-i dea ajutor.

Atunci din buzele ei carbonisate esi ostia victorioasă și se puse pe tabernacol în mijlocul unei aureole de foc. Astfel fu cunoscută profanarea sacrilegă.

În locul corpului Odulii se găsi o grămadă de cenușe imputită.

Omul lui Dumnezeu se pregătia să binecuvinteze rămășițele rămășițele frumoasei fete negre ; inse se opri, îngrozit de un ris ascuțit, strident, care se depărta însoțit de un gemet grozav.

Vai ! în blăstemul vecinic intrase aceea a cărui inimă se frigea de o pasiune tainică, păstrând inse aparențele unei feciôre din reuniunea Copiilor Marii.

I. S. Spartali.

De ce nu pot arborii âmblá ?

(Tradusă din »Volksdichtungen der siebenbürgischen und süd-ungarischen Zigeuner.« Gesammelt und aus unedirten Originaltexten übersetzt von Dr. Heinrich v Weislocki. Wien, 1890.)

Gnainte de multe mii de ani eră o vreme, când și arborii puteau âmblá. Atunci trăia undeva un om foarte bogat, dar sgârcit. Dómnne ! de se fi putut, ar fi îmbucat lumea tótă, de sgârcit ce eră. Odată s'a dus omul acesta în pădure, unde a vëdut un stejar minunat de framos. El avea mulți copaci pe lângă casa sa, dar s'a gândit că să aibă și pe acest stejar ; deci îi dîse : »Vino cu mine la coliba mea, că eu nu am nici un gâtej.«

Stejarul n'a mai stat pe gânduri, ci s'a luat cu omul cătră casă.

Pe drum omul s'a obosit, deci dîse copaciului : »Tu ești tare și mare, du-me pe mine la coliba mea, că nu mai pot de obosit.«

Stejarul a stat locului, până s'a urcat omul pe o crengă, apoi s'a dus mai departe.

Mergënd așa, au ajuns la o livadă frumoasă, unde pășcea un bou gras. Aci iar veni sgârcitului o poftă și dîse stejarului :

»Lemne aș avé, inse ar fi foarte bine decă aș avé și carne de friptură. Cum ar fi, decă tu ai ucide boul acesta și l'am luá cu noi în coliba mea ?«

Stejarul nu respunse nici un cuvënt, ci se apropiá de bou și așa-l lovi cu o crengă grosă 'n frunte, de-I tăvăli la pământ. Apoi îl luá pe crengile sale și se duse mai departe.

Dar nu mult s'au dus și pe drum au ajuns o trăsură în care eră o bute cu vin, căraușul dormia. Aci iar îi veniră sgârcitului poște noue și dîse : »Hm ! Lemne aș avé, carne aș avé, dar n'am vin. Cum ar fi ôre decă ai ridicá tu butea aceea pe crengile tale, ca să o ducem la coliba mea ?«

Stejarul nu dîse nimic, ci apropiindu-se de car, ridicá butea pe crengile sale și merse mai departe.

După un restimp au ajuns lângă o bisericuță. Acolo dîse omul cătră stejar : »Lemne aș avé, carne aș avé, vin încá aș avé, dar n'am cratiță unde să-mi frig carnea. Cum ar fi ôre decă ai luá tu clopotul cela din turn ? Din el mi-aș puté făuri câteva cratițe !«

Stejarul nici acum nu a dîs nimic, ci apropiindu-se de turn, și-a intins o crengă în lăuntru prin gaura ferestrei și a scos clopotul afară.

Tocmai vrea el să-l anine de o crengă când de odată trăsni din cer și făcú tot ferferițe stejarul și

omul și butea. Numai clopotul a remas întreg, pe care ômenii l'au aședat iar în turn, la locul lui.

De atunci inse arborilor nu le mai este iertat a se mișcă din locul lor.

Ioan Pop Reteganul.

Doine și hore populare.

— Din Biharia. —

Dragu-meu ! biréu de sat !
Mândră cârpă mi-ai luat,
Dar nu șciu p'unde oi purtá ?
Căci aș purtá-o pe uliță,
Dar me tem de biréiță.

Mult me intrébă mândra lună !
Unde-i voia mea cea bună ?
Eu i spun pe mândrul sóre,
Că-am lăsat-o în șeșetóre.

Nevéstă frumoasă ești
Cu bărbatul cum trăești ?
— Cu bărbatul trăesc bine,
Cu mâna de pěr me ține.
Face-mi capul,
Ca humbacul
Și spinarea,
Ca căldarea.

Hai mândră să ne iubim
La luat să nu gândim,
Că sânt doi bétrâni acasă
Și aceea nu ne lasă.

Astupă-ți mândră dinții,
Că oi veni de te-oi peți,
După Pașci a treia di.
Astupă-ți mândră gura,
Că oi veni de te-oi luá
La tómnă de n'a plouá :
Că de rëndul de bétrână
Nu-ți pot hăgá nici o viná,
Că vreo dece de or mai trece
Or fi patruđeci și dece.

M'a făcut mama pe mine ;
Așá voinic și subțire
Să fiu doctor de copile,
Pe câte le-am doctorit
Tóte se-au tēmăduit.
Pus-am ochii și pe tine :
Nu te las nici până mâne.

Fata cu ochi mohoriți
Tot în gură s'o sáruți
Și la ochi să nu te uiți,
Că la ochi, de te-i uitá
Șapte bóle te-or luá.
Șapte bóle ș-o lungóre,
O păreche de friguri
Mestecate cu junghiuri.

Dragu-mi-i păharul ras,
Badea tiner și neras ;
Dragu-mi-i păharul plin,
Badea tiner nu bétrân.

Petru Herte.

Scrisori din prinsorea de stat.

Seghedin, august 1891.

I.

În cestea frumoase zile de v^{er}ă insoțesc cu cugetul de-oparte pe sirguinciosul econom care din dorile dimineții până în amurgul serei între sudori și oftări își lucră moșia. V^{ed}, și-mi pare că vorbesc cu cetele de flăcăi și fete cari de-odată cu resăritul s^{or}e-lui și cântând doine drăgălașe, flăcăii cu c^osele brăsd^{ez}ă pașiștea verde, iar fetele secerând cu sirguintă în lanurile cu holde grase, se veselesc la vederea snopilor remași în urma lor, ca dov^{ed}ă de timpul bine și cu h^{ar}nicie folosit.

Pe când cu h^{ar}nicie muncește economul străbătut de căldură și de arșița s^{or}elui micul și de multe ori neînsemnatul seu ogor, pe atunci, — în decursul lunilor caniculare — orașenii s^{eu} mai bine ăis cei cu dare de mână, încep a face excursiuni printre munți; alții își c^{er}că distragerea în vre-un ținut romantic, la băi; iar speranța viitorului nostru tinerimea, își c^{er}că distragerea în arangiere de ședințe literare și de petreceri cu jocuri . . . pe când ăic se petrec t^ote acestea în lumea liberă, pe atunci eu, eu osînditul, eu prinsonerul de stat dimpreună cu colegul și amicul meu de suferință Traian H. Pop ne petrecem ăilele între murii prinsonerii cu porți de fer bine ținute — fără ca lumea . . . să-și aducă aminte de noi . . .

De multe ori în decursul vieții mele am cugetat asupra t^{ai}niciiei vieții omen^{es}ci și cu deosebire în anii mei liberi, ca preot, am avut multe ocațiuni ca să v^{ed} de-o parte miseria, de altă parte desir^{eu}l; am avut ocaziune să v^{ed} pe unul suferind pe patul durerilor morții, până când pe altul îl vedeam nescotind cap^{et}ul ăilelor sale. Și pot susține, că nime mai mult decât un preot nu are ocaziune să v^{ed}ă cum de-o parte o mulțime dintre credincioșii lui j^ocă și se desfătează la vre-o nuntă, până când de altă parte alții se vaetă, plâng și suspină, pentru trecerea din vietă a unei ființe lor iubite.

Iar acesta veselie și t^{en}guire se petrece în mijlocul omenimii, ca un ce de t^ote ăilele. Așă se și petrec lucrurile în lume — prin un continuu schimb de pers^one. Noi am venit în lume, și am ocupat locul altora, ca m^{an}e s^{eu} poimâne alți semenii de ai nostri, să ne ocupe tot asemenea locul nostru, cu t^ote miseriile și cu t^ote onorurile vieții.

Nici nu mai incape îndoielă, că întreg decursul vieții n^{ost}re, cu tineri cu b^{et}râni, cu avuți cu săraci, nisuiam a incungiu^{ra} pe cât numai cu puțință este ori-ce miserie a vieții. Iar din acest incungiu^{ra} se nașce ceea-ce numim »lupta pentru esistență.«

De aceea să nu ne nici mirăm, decât t^otă omenimea nisueșce a trăi mult și bine pe pământ. Și tot asemenea nici să nu mai cercăm după căile și mijlocele prin ajutorul cărora nisuiam a ne face vietă plăcută și cu tignelă.

Pentru a-și asigură traiul vieții, pentru a av^e o vietă plăcută, se luptă nu un individ contra altuia, ci susțin lupta de multe ori națiuni contra națiuni. Ba, după cum indiviții, așă și pop^orele, își țin de onor național, decât reușesc a sdrobi pe adversarul lor.

Impregiu^{ra}ările au adus cu sine ca pe timpul de un an și jumătate să petrec între atari indiviți cari pentru onorul personal ofensat, au fost în stare a sta

înaintea glonțului adversarului lor s^{eu} înaintea ascuțitului sabiei. Osîndiți în proporțiunea delictului ce au comis, unii pe timp mai îndelungat, alții pe timp mai scurt, în fine ne aflăm mulți puțini — după impregiu^{ra}ri — închiși în așă numita »prinsore de stat.«

D^{ec}ă o numesc eu »prinsore de stat« și decât o-au numit așă alții mai înainte decât mine, împ^ortă forțe puțin, s^{eu} așă ăic^{end} nimic, căci identică este cu temnița.

Inchisori de stat a fost cea renumită dela Vaț, iar în decursul unui an a esistat prinsore de stat în Năs^{eu}d — specială pentru delicvenții ardeleni.

Cu 1 aprilie 1890, închisorea de stat din Vaț s'a sistat, și pentru întregă patria n^{ost}ră comună s'a făcut o singură prinsore de stat în Seghedin.

Fiind că și subscrisul îmi petrec ăilele în acesta prinsore, nu mă îndoesc, că mulți dintre cunoscuții și binevoitorii mei voesc a șci ce e: prinsorea de stat?

Până a nu respunde acestei întrebări și pentru a veni în ajutorul curioșilor voi descrie mai întei edificiul în care-și petrec ăilele așă numiții prinsoneri de stat.

Prinsorea de stat e situată în partea N. V. a Seghedinului și se află pe strada »Vasas Sz. Péteri« nr. 19.

Murii înalți cari incungiu^{ra} edificiul de t^ote părțile; porțile prin cari intră visitătorul precum și inscripțiunea ce se află de-asupra portalului, vestesc călătorilor ca și trecătorilor, că aici este prinsorea de stat. (Allam-fogház.)

Edificiul prinsonerii — cu un etagiu — privit din o anumită depărtare, ar face bună impresiune asupra privitorilor, decât grătelele de fer nu ar descoperi ochilor, că înd^{er}etul lor se află ființe osîndite.

Prinsorea, despre care pot ăice, că e un edificiu modern, nu lasă, în ce se ține de arangiam^{en}tul intern, nimic de dorit. Arangiam^{en}tul intern nu e l^ucsuos, dar nu este nici destrăbalat. În acesta privință statul a fost cu multă atențiune față cu pers^onele cari vin puse sub directă sa pază.

În parterul prinsonerii s^{unt} dece odăi menite pentru prinsoneri; iar în etagiu s^{unt} douespredece. Cu totul, statul p^ote av^e sub »custodia honesta« douedeci și doi prinsoneri, de odată.

Fiecare odaie e numerisată. Și în fiecare numai un singur prinsoner p^ote av^e loc în unul și acelaș timp. Odăile s^{unt} prov^{ed}ute cu o m^{es}ă, doue scaune, pat prov^{ed}ut cu întreg așternutul; un dulap pentru vestiminte și un castău s^{unt} pentru sp^{el}are.

Pe lângă acea, fiecare odaie are un clopoțel electric care comunică cu chilia servitorilor. De câte ori un prinsoner are trebuință de ceva, ap^{es}ă de bumbul anume menit la ușă și, servitorul privind tabla cu numerii din odaia sa, numai decât e în curent cu pers^ona din odaia la care este chemat.

Curtea prinsonerii, nu prea spațioasă, este prov^{ed}ută cu un parc încă tiner și despre care nu me pot pronunță favoritor. Dar, e de sperat, că peste vre-o dece ani, va procură în ăile de v^{er}ă multă bucurie tristilor prinsoneri.

Me și aflu dispensat dela o descriere minuțioasă a parcului.

Prinsonerii își fac plimbările pe cărarea principală din giurul prinsonerii precum și pe cărarea de lângă muri. Prima cărare e mai lată, a doua e numai câte pentru doue pers^one. Impregiu^{ra}ul cărărilor s^{unt} arbustei mici și arbori: Căstani, palmieri și acați cari numai de acum înainte promit ceva umbră. Afară de celea doue cărări, ca loc de plimbare serveșce și pavagiul de cărămidă din giurul prinsonerii.

Acesta este arangiam^{en}tul intern și estern al prinsonerii de stat. Aici își petrec ăilele mulți, forțe

mulți dintre fiii acestei patrii. Majoritatea inse a celor care intră și es de aici, sânt așa numiții duelgii (duelanți.) Unii sânt dejudecați pe câteva zile, alții pe săptămâni, iar alții pe ani...!! In proporțiune cu gravitatea duelului, e mesurată și pedepsa.

Cu procsima scrisóre, despre viața din prinsóre. Salutare și frăție!!

Preotul Macavei.

Limfa urei.

Dlui Iacob P. M.

Mai dăunăți in palatul dela curțile domnești
Au venit din tótă lumea doctorii la București
Ca să afe-o doftorie, Lymfa din microbii Urei,
Ce s'a prea lăfit la ómeni ca intre fiarele pădurei.

Și vestitul doctor Babeș, după multă chibsuință,
A găsit Lymta dorită cu o mare iscusință:
Din venintul ce se află sub limbă la șerpi in gură
Și trei picuri de strigoie, iată lymfa pentru Ură —
Ultuite-acestea lécuri pe sub piele la morbos
El se vindcă 'n o clipă și se face sănétos.

Când se bucurau savanții de succesul ne-așteptat,
Nu știu cum se întâmplase de un căne de vênat
Ce adurmecă prin sală, dă cu nasu 'n doftorii
Ce-amirosau de departe escitându-i pofte vii —
Și făr să-și inmóie botul, de duhorea ce avea
Bietul căne se sfărșește, a turhat de-o bôlá grea.

V. B. Muntenescu.

Bonbone.

Un negustor de farfurii de porțelan salută cu curtenie pe un domn și pe o dómna care trec.

— Ii cunoști de mult, il întrebă X., de-i saluți așa?

— O! Sânt cei mai buni clienți ai mei; nu trece o ți in care să nu-și arunce cu farfuriile in cap.

La plimbare:

— A! uite Tincuța, care s'a măritat. A nimerit-o bine.

— Da, bărbatul inse me face să me mir. Se ia o fată cu opt surori!

— Dar e fôrte bine... pentru împărțirea sóerei.

Un domn se duce la un giuvaergiu și-i dice:

— Iată brățara asta, a soției mele. Scóte de pe dênza briliantele adevérate și pune altele false. Pe cele adevérate ți le voi vinde...

— Nu pot, domnule. Am făcut deja operația acésta in socotéla soției dvóstre.

La cârciumă:

— Să trăsescă bețivii cei mari, deii nostri: Bacchus, Noe, Galileu!..

— Galileu, de ce? Cine e?

— Un om vechiu, care bea ca un desperat, atât de mult încât strigă odată, când eră trăsnit: »Pământul se înverțește!»

Tândală:

— Nu, in vèra asta, nu me duc la băi. N'am timp.

— Înțeleg... timpul e bani!

Cum se face majolica.

— Veți ilustrațiunea de pe pagina 377. —

Vasele de lut cu smalt au fost transportate in Europa de cătră arabi din insula Majorca, de acolo derivă numele majolica. Până la inventarea porțelanului vasele aceste au fost fôrte căutate, dar apoi se cam delaturară; in timpul mai nou inse iarăș se întrebuinteză mult.

Ilustrațiunea din nr. acesta infătoșeză fazele prin care trece fabricarea majolicei. Materia lutului trebuie să fie bună și unsurosă. Intéiu materia acésta se curătește prin basenuri, apoi se pune in pressă unde se scóte din ea apa, după aceea i se adaugă diferite substanțe și ajunge in mâna strungarului care i dă forma și o pune intr'o presă care i apésă figurile; atunci incepe uscarea, in acest scop vasele se pun in cuptóre și după aceea ajung in mânilor decoratorilor. Vasele zugravite se pun de nou in cuptóre și se ard.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

In testamentul regretatului N. Cogălniceanu încredințat la Paris dlui dr. Severeanu și pe care acesta l'a remis dnei Cogălniceanu, se face mențiune de mai multe documente relative la Basarabia, de o corespondență dintre regretatul defunct și ilustrul I. C. Brătianu, de o altă corespondență schimbată cu dl Ion Ghica și in fine de doue acte scrise in limba chineză. Tóte aceste acte sânt dăruite Academiei Române și defunctul Cogălniceanu rógă pe dl D. Sturdza să le așeze in ordinea lor. Plicul in care se află acest testament cu adresa dlui dr. Severeanu scrisă de mâna dlui Cogălniceanu, a fost fotografiat de dl dr. Severeanu.

Carte școlare. A apărut de sub tipar la București: »Aritmetica elementară« pentru trebuința școlarilor clasei I. și II. primară de ambe secse, metod inductiv, lucrată de G. E. Lainiceanu, institutorul clasei II. a școlii primare de băeți nr. 3 (Cuibu cu Barză) din București. In curénd va apăre și partea a II-a pentru clasele III. și IV. primară. Se află de de vëndare la librăria universală Alcalay, calea Victoriei in București.

Cărți noue. »Armata română in ora din urmă.« Se află de vëndare la librăria Sococ din București. Prețul 2 lei. »Napoleon Bonaparte la școlă din Brienne« și »Napoleon Bonaparte in timpul revoluției«, la tóte librăriile din țerà, cu 50 băni.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Șoiri teatrale și musicale. La Teatrul Național din București repetițiile incep la 15/27 august, cu »Dómna Chiajna« una din piesele premiate in anul trecut. — *Dna Ecaterina Marcu*, una din distinsele eleve ale profesorului maior G. Scheletu din orașul Iași, a terminat in scurtul timp de 2 ani, cu mare succes, conservatorul din Viena, fiind între primele eleve cari au obținut diploma acum. — *Dl I. I. Livescu* a prezentat direcțiunii Teatrului Național din București o legendă-comedie in doue acte și in versuri, intitulată »Flórea din Ferenze«, căre a fost admisă de comitet. — *Dl Gherea* va prezentă direcțiunii aceluiaș teatru o piesă tradusă din limba rusă. — *Dl Emil Neculau*, publicist in Galați, a scris o piesă intitulată »Crima socială« care va fi dată in curénd comitetului Teatrului Național.

Cine a scris „Valurile Dunării.” Amu reproduc în unul din numerele trecute ale foii noastre un articol, care afirmă, că autorul renumitului vals »Valurile Dunării» nu e dl Ivanovici, ci o doamnă română dela Arad. Acest articol fiind publicat în urmă și de »Ecoul Săptămânei» din București, dl Ivanovici, care acuma e șeful muzicii militare din Focșani, trimite acestei reviste o scrisoare, prin care desminte afirmațiunea că dsa ar fi plagiat valsul numit, făgăduind că în curând va merge la București și va dovedi de neesacte cele afirmate despre dsa. De atunci au trecut trei săptămâni, dar încă n'amu vădit dovețile dsale. Le cerem dar, căci cu o simplă negațiune nu se decide asemenea cauză.

Produțiunea literară din Hida la 14/26 iulie a mulțumit pe toți. Dșora Maria Nosa și dl I. Georgia au cântat frumos duetul »De-aș fi iubit»; dl I. Druhora a fost intimpinat cu aplause la cântarea doinei »Cucule cu penne sure»; corul »Resai lună» de Musicescu, sub conducerea dlui I. Druhora, a fost foarte bun, la ce au contribuit mult dna Nina Andrei n. Feier și domnișorele Maria Nosa, Regina Chiffa și Anna Fôrnea. Dșora Veronica Olariu a declamat cu vervă, asemenea și dnii I. Mureșan și I. Druhora. Serbarea a fost deschisă de protopopul Pavel Roșca. Apoi a urmat jocul, în care damele Nina Andrei n. Feier, Regina Mureșian n. Georgia și dșora Veronica Olariu s'au prezentat în costum național.

Reprezentăție teatrală în Orvița-Română. Dela Oravița primim următoarele șire: Petrecerea arangiată de tinerimea română gr. or. din Oravița-Română, cu concertul binevoitor al mai multor diletanți din Varadia, a avut o reușită foarte bună. Piesele s'au executat cu precisiune, iar »Pétra din casă», comedia de V. Alecsandri, s'a primit cu furtunose aplause. Tabloul »Coriolan și Veturia», arangiat la sfârșit după tabloul »Familiei», a făcut un efect atât de mare, încât de trei ori a trebuit să se ridice cortina.

Reprezentăția teatrală din Out, dată de tinerimea studioasă din părțile acele la 2 august și pe care o anunțăm și noi, a reușit foarte bine. S'au jucat piesele »Remășagul» și »Mama Angelușca» de V. Alecsandri. În prima au escelat dșorele Lucreția Coșeriu, Sabina Bitea și Eugenia Coșeriu. În a doua au fost intimpinați cu aplause dnii Liviu Bitea și D. Vasilca. După teatru a început jocul care a ținut până dimineața. În pauză opt tineri au jucat Călușorul și Bătuta. Vinitul n'a fost prea mare, dar — vorba ceea — »succesul moral» a fost mare.

Concert în Secarëmb. La 19 iulie, cu ocaziunea adunării generale a despărțământului Deva al Asociațiunii transilvane, s'a dat în Secarëmb, de corul teologilor din Sibiiu un concert, foarte bine reușit. Afară de cor a escelat dra Ela Moldovan ca pianistă și dșora Adelina Piso ca violinistă.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Șoiri bisericicești și școlare. *Il. Sa dr. Victor Mihăileji*, episcopul Lugosului, la 1 august n. a sfințit biserica română gr. c. din Oravița, unde a fost primit cu mare solenitate; s'era corul vocal al plugarilor gr. c. de acolo a dat concert însoțit de reprezentație teatrală. — *Institutul universitar Carol I* la București a început a se construi; lucrările vor costa 260,000 lei; în total, cu toate instalațiunile, clădirea va costa aproape o jumătate de milion; se crede că regele ar fi dispus să dăruască acestei instituțiuni și bogata sa bibliotecă. — *Dl Ioan Popa*, din Satulung-Săcelelor, a fost licențiat cu distincțiune la academia de comerț din Anvers în Belgia. — *Rds. dn*

Ilie Vlassa, canonic în Blaș, s'a numit președinte la cassa centrală arhidieceșană.

Sfințirea bisericeii din Șișeșoi, al cărei paroc e dl dr. Vasile Lucaciu, se va face la 27 august n. cu mare solenitate. Discursul de remas bun dela biserica cea vechiă va fi rostit de parocul din Bătarci, fostul paroc în Șișeșoi; la missa solemnă va cuvânta protopopul din Pomi Augustin Pelle; aprețiațiunile serbătoreșci se vor face prin protopopul din Sanislău Gavril Lazar de Purcăreț. După sfânta liturgie urmază desvélirea monumentelor întru onôrea și amințirea glorioșilor bărbați și distinși eroi ai bisericeii și neamului românesc; cu care ocaziune discursul ocașional va fi rostit de vicarul Titu Budu. Cântările vor fi executate de corul vocal din Sëini, eventual combinat cu alte coruri, sub conducerea învățătorului D. Cionca. La 1 oră banchet festiv. S'era petrecere populară. Pavilionul serbărilor sociale e padimentat și învélit cu șindilă.

Profesori noi. Delegațiunile școlilor centrale gr. or. din Brașov au ales prin aclamațiune profesori pe dnii dr. Valeriu Branișce și George Pop, iar profesor suplent pe dl Iosif Blaga.

La șoola elementară de fete din Sibiiu a Reuniunii femeilor române se vor face înscrierile pentru anul școlar 1891/2 în zilele de 1—5 septembrie st. n. a. c. între orele 8—12 a. m. și 3—5 p. m. în localul direcțiunii (Sibiiu, strada Morii nr. 8.) Tacsă de înscriere este de 2 fl., iar didactrul de 20 fl. v. a. la an, solvibil în 4 rate (eventual și în 10 rate lunare) anticipative. Membrii »Reuniunii femeilor române din Sibiiu» nu solvesc tacsă de înscriere pentru copilele lor. Părinții din provinciă își pot adăposti copilele în internatul împreunat cu șoola civilă de tete a »Asociațiunii transilvane», cu care șoola noastră stă în cea mai strânsă legătură. Sibiiu, 15 august 1891. Direcțiunea.

La șoola elementară de prunci. — ou 4 clase — gr. oat. din Oradea-mare, înscrierile pe anul 1891—2 se vor face în 28, 29 și 31 august în localitatea școliei noue (strada mare maghiară nr. 370 b.), în 1 și 2 septembrie esamenele repetițiionale și în 3 sept. după st. liturgie cu »Impërate ceresc», cetirea legilor școlari, apoi începerea prelegerilor. Didactrul pe an întreg 1 fl., tacsă de înscriere 50 cr., ce la cei săraci se și iertă. Oradea-mare 22 august 1891. Direcțiunea.

Esamenele de forestier se vor începe în anul acesta conform ordinațiunii ministrului unguresc de comerț, în 19 octombrie a. c. în Cluș, Odorheiul-sécuesc, Brașov și Sibiiu. Aceia, cari voesc să facă acest esamen au a-și așterne petițiunea lor cu atestatele necesare, la inspectoratul de forestieriă din amintitele orașe.

C E E N O U ?

Hymen. *Dl Ioan Onițiu*, comerciant în S. Sebeș, s'a fidanțat cu dșora Rafila Moga în Sasciori la 9 august. — *Dl Alessiu Hosszu*, proprietar în Reștolciu, s'a cununat cu dșora Laura Calin, la 20 august, în Gherla.

Șoiri personale. *Regele Carol* al României are intențiunea d'a construi un castel la castelul din Moldova. — *Regina României* iarăș s'a îmbolnăvit la Veneția; ba se afirmă chiar, că starea sănătății sale este foarte ingritore. — *Dl Alesandru Ghica*, consulul general român din Budapesta, după cum se vorbește în cercurile politice din București, va fi în curând numit agent diplomatic al României la Sofia. *Dl dr. Ioan Manguica* a fost ales medic în cercu

Leș al Bihariei. — *Dl. Emil Anca* s'a numit viconotar la judecătoria cercuală din Deș. — *Dl. L. Romontai* este numit practicant în drept fără plată la judecătoria cercuală din Mureș-Oșorhei.

Asociațiunea transilvană. *Adunarea din Hațeg* a Asociațiunii transilvane s'a ținut la 16 și 17 august sub presiul dlu preșdinte George Barițiu și a luat parte un public foarte frumos. Raportul care ne-a sosit târziu pentru nr. acesta se va publică în nr. viitor. — *Despărțământul Șimleu* a ținut adunarea sa generală în comuna Selsig, la 3 august, sub conducerea vicarului Alimpiu Barbolovici. Obiectul de frunte al desbaterilor a fost propunerea din anul trecut a dlu avocat dr. Ioan Nichita, ca să se înființeze un fond școlar, oferind pentru acest scop 100 fl. și obligându-se a da timp de zece ani aceeaș sumă. Comitetul despărțământului a primit propunerea și raportând adunării prin rostul dlu Andrei Cosma, a decis ca fondul să poarte numele de fondul școlar al despărțământului, pentru fondul acesta să se facă colectă, capitalisându-se până va ajunge la suma de 5000 fl., atunci jumătate din vinit să se cheltuească, jumătate să se adaugă la capital până ce va fi 100,000 fl. Apoi s'a făcut împărțirea premiilor între zece învățatori mai harnici. Comitetul s'a constituit astfel: preșdinte Al. Barbolovici, membri George Pop, Florian Ciocan, Ioan Sêrb, dr. Ioan Maniu, Nicolae Nilvan, Andrei Meșan, dr. Ioan Nichita, Teodor Pop, Andrei Cosma, Ioan Dosa. Viitorea adunare se va ține în comuna Bobota.

Despărțământul Năsăud a ținut adunarea sa constituitoare la Năsăud în 2 august, sub presiul dlu dr. Const. Moșil, care a convocat și adunarea. Inse nu prea mulți s'au prezentat, căci zelul național a scăzut și prin părțile acelea; toasturi dicem cu plăcere, dar nu bucuros sacrificăm nici macar 5 fl. pentru scopuri culturale. Comitetul despărțământului s'a constituit așa: director dr. C. Moșil, secretar G. Pletos, cassar Oct. Barițiu, controlor G. Scridon, membri I. Ciocan, dr. Pav. Tanco, Mih. Făgărășan, P. Vêrtic, G. Domide și I. Jarda. — *Despărțământul Cohalm* s'a intrunit în adunare generală în Cohalm, sub presiul dlu N. D. Mircea. S'au încasat 161 fl. S'au cetit doue disertațiuni; una de dl. Clemente Raicu de cuprins istoric, alta de dl. Andrei Stroia despre scopul Asociațiunii transilvane. Viitorea adunare generală se va ține în comuna Ungra. — *Despărțământul S. Sebeș* s'a convocat pentru constituire de cătră dnii Z. Mureșan și S. Medean pe 18/30 august la S. Sebeș.

Reuniunea femeilor române selăgene a ținut adunarea sa generală de odată cu adunarea despărțământului Șimleu al Asociațiunii transilvane în comuna Selsig. Dna preșdintă Maria Cosma, în cuvântarea sa de deschidere, a constatat cu bucurie progresul obținut de reuniune, care culminează în înființarea școlii române de fete în Șimleu. Secretarul reuniunii, dl. Andrei Cosma, raportează că averea reuniunii se urcă la 2821 fl. 90 cr. Dl. dr. Ioan Nichita, escelentul fiu al Sălagiului, dărușce reuniunii cu o scrisore căldurosă 100 fl. Dela alții s'au încasat 115 fl. Viitorea adunare se va ține la Șimleu. Sêra bal în care au dansat 120 de parchi.

Esposiția română din Hațeg. Damele române din Hațeg au arangiat acolo, după cum amu anunțat în mai multe rânduri, o esposiția de industrie casnică din părțile acele. Esposiție, s'a deschis la 13 l. c. la 11 ore înainte de mieșdăqi printr'un discurs pronunțat de dna Susana B. Popovici, preșdinta comitetului de organizare, în presița unui public frumos, care apoi a început să viziteze esposiția. Acesta se află în trei sale din localul școlii granitêreșci; în salonul prim sânt obiectele din ținutul Hațegului și

al Orăștiei, în al doile cele din ținutul Deveii, Iliei, Streiului, Bradului și Hunedorei, în al treile se află obiectele de industrie orășenescă ale domnișorelor. Esposiția este deschisă în fiecare și delà orele 9—1 și delà 3—6; prețul intrării este 30 cr., pentru săteni 10 cr.; în fiecare și câte doue domnișore dau esplicațiuni vizitatorilor în tôte salônele. La deschidere au fost de față dșorele Valeria Cutean, Emilia Popovici, Maria Barițiu, Elena Popovici, Maria Popovici și Victoria Vlad.

Petreceri de veră. *La Lipova* junimea studiôsă română va arangia la 15/27 august petrecere de dans în sala otelului »Archiducele Iosif.« Vinitul e destinat în favorul fondului Reuniunii femeilor române din Lipova, pentru ajutorarea școlarilor români gr. or. lipșiți de mijloce. Pentru comitetul arangiator sânt semnați dnii: stud. med. Ath. Brădean president, stud. jur. Octavian Puticiu secretar, teol. abs. Const. Puticiu controlor. Ofertele benevole sânt a se trimite la adresa dnei Elena V. Hamsea, cassiera Reuniunii femeilor române din Lipova. — *La Pâncota* în comitatul Arad junimea studiôsă română de acolo și din impregiurime va arangia în 10/22 august petrecere de veră în »Grădina verde«; venitul e destinat pentru ajutorarea studenților săraci români; la timp nefavorabil petrecerea se va ține în »Crucea albă.«

Sfêrșitul băncii din Monaco. Din Viena se anunță că prințul de Monaco refușă cu energie de a mai reinoi privilegiul băncii de joc din Monaco. Anteprenorii băncii s'au adresat prințului de Lichtenstein, rugându-l să le dea voie de a înființa o bancă la Vaduz. Ei se obligă să plătescă prințului 10 milioane de franci pe an, să susție »armata« principatului și să plătescă tôte dările și contribuțiunile locuitorilor din Lichtenstein. Se crede că prințul de Lichtenstein va refușă să acorde concesiunea cerută.

Șoiri scurte. *Regimentul de infanterie 33 din Arad* și va serbă jubileul existenței sale de 50 ani la 12 septembrie a. c. Representanța orășenescă a hotărit cu aclamațiune, ca și orașul să participe la această serbătoare, votând spre acest scop suma de 1000 fl. — *La Iași* se va înființa un institut de inoculațiune pentru cei mușcați de căni turbați; director al noului institut va fi dl. dr. Pușcariu, profesor de istologie la facultatea de medicină de acolo. — *La Câmpulung* în România se va înființa o nouă secțiune a Ligei pentru unitatea culturală a românilor. — *La Craiova* societatea agricolă organiză și 'n anul acesta pentru luna octombrie un concurs și o esposițiune agricolă în grădina Bibescu. ✕ *În comitatul Bistrița-Năsăud* s'a decis ea pantru purtarea protocoalelor în tôte trei limbile să se creeze un al doile post de viconotar, cu reserva aprobării ministrului de interne.

Neorolôge. *Nicolae Opriș*, preot gr. or. în Gârbova, a murit acolo la 15 l. c. în etate de 56 ani. — *Eugen Sabin Todescu*, student de cl. IV reală, fiul dlu paroc Todescu din Bucium-Cerb, a murit la 8 august în etate de 15 ani.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică, *Regele Humbert* s'a hotărit să facă economii mari în traiul seu. O mulțime de funcții delà palat vor fi suprimate. Cheltuelile bucătăriei și ale garderobelor vor fi simțitor reduse. Se asigură că regele simte mai adânc nevoia d'a veni în ajutorul numeroșilor nenorociți din țeră. — *Mai mulți ômeni de stat italieni* au primit propunerea lui Rothschild din Londra d'a se colonisă terenurile inculte din Italia cu evrei alungați din Rusia. Rothschild ar fi gata să facă sacrificii mari băneșci în acest scop.

Fόμεtea in India. Din Calcuta se scrie : Speranța că districtele Chingleput și Nord-Arcot vor fi cruțate de flagelul fόμεtei nu s'a realizat. Căldura ce domnește acolo nu și-a avut încă sêmên și seceta a distrus ori-ce urmă a recoltei. Situațiunea la Wandwash, Maderpank și Calatry e foarte ingrigitoare. Cât de mare e lipsa de alimente, reese din faptul că ômenii din castele superioare se află acuma in numărul acelora cari primesc ajutôre dela guvern. Au fost deja câteva casuri de môrte prin fôme și locuitorii câtorva sate sânt constrinși să se hrănescă cu frunțe de alocs. Vitele mor pretutindeni din lipsă de hrană și apă.

Români distinși in străinătate. La expoziția universală din Ajaccio, dintre esposanții din România, au obținut : Dl Staicovici diploma de onôre. Mihail Stoenescu medalia de aur, Altân Anton și Forjescu medalia de argint, pentru produsele espuse.

O șoïre bună din Basarabia. Din Basarabia se scriu următorele : Escelența Sa episcopul guberniei Basarabiei, Isachi, dela venirea sa in această provincie a dat ordine ca prin comunele românești să nu se mai servescă liturghia in rusește după cum se luseră dispoziții de unul din predecesorii sei, episcopul Pavel. Cu această dispoziție acest prelat și-a atras simpatia tuturor românilor.

Un medic care nu a fost surprins vesel e dr. Thanot, din Lyon. Una dintre clientele sale cele mai bogate, murind la vârsta de 83 de ani, îi lăsă prin testament o ladă mare — cu tot conținutul ei. — Doctorul, deschidând lada, găsi o sumă de cutii cu hapuri, flacône, cu medicamente, etc., neatinse. Bêtrâna nu luase medicamentele prescrise de doctor nici odată.

3333 de femei. Regele tribului african al Așanților are 3333 de femei. Pe cât cetim in diarele spaniole, ori ce bărbat din tribul acesta pôte avea atâtea neveste câte-i permit mijlôcele. Regele ca să și păstreze demnitatea, trebuie să aibă cel puțin 3333 de femei. De multe ori in se regele trece și peste numărul reglementar. Actualul rege al Așanților are 300 de copii, așa că nu-i e trică să nu aibă succesori la tron. Nici un bărbat nu trebuie să vedă obrazul femeilor regelui, decă ține să nu i se taie imediat capul. Numérosele regine ocupă un cartier deosebit in capitala Așanților și pe timpul secerișului, trebuie să lucreze ca sclave pe câmpurile regelui, nude sânt păzite de o armată intrégă de eunuci.

Se caută o mirésă. Din Tananariva (Madagascar) se anunță : Tot Madagascarul e in cea mai mare agitație. E vorba de a se găsi o mirésă pentru prințul Razafimanantoa, unchiul reginei și judecătôrul suprem al intrgului regat. Prințul a congediat dïlele trecute pe nevêsta sa, care eră deja prea bêtrână și a făcut eunosent că vré să o inlocuescă, printr'una mai frumôsă. Cu tôte că prințul nu ma e nici tiner nici frumos, totuș numărul candidadelor e o legiune. Prințul Razafimanantoa le esaminează pe tôte cu scrupulositate și a ales până acum opt din ele pentru a-și căută din numărul lor o mirésă. Concursul acesta de frumusețe ține deja de mult și prințul pare a fi dispus să-l prelungească la infinit. Frumôsele din Madagascar tot mai speră încă să ajungă odată mătușe reginei și până atunci . . . cochetează cu prințul Razafimanantoa.

4000 fr. pe ferestră. Din Berlin se scrie : Intr'un mod neplăcut și-a intrerupt călătoria un român bogat, care venia dïlele trecute, din Karlsbad la Berlin. La degetul inelar al mâinii sale strălucia un inel in valôre de peste 4000 de fr. In apropiere de Berlin, pasagerul vrú să arunce niște hârtii pe ferestră vagonului și, in aruncătură, prețiosul inel scăpă din deget

și sbură și el afară pe ferestră. Păgubașul se dădu jos la stația cea mai apropiată și căută inelul in tôte părțile de-a-lungul liniei, dar juvaerul nu fu găsit. Probabil că a cădut in vre-un câmp de grâu.

Șoïri străine. La Paris un comitet, presidat de renumitul naturalist Quatrefages, s'a constituit pentru a organiza o expoziție a raselor omenești la Paris, in anul viitor. — *Inginerii francesi*, foști elevi ai școlii centrale, au dat la Paris un banchet in onôrea fostului lor camarad dl C. Olănescu, ministrul lucrărilor publice al României. La banchet asistă și dl Yves Guyot, ministrul lucrărilor publice al Franciei. La desert, unul din comeseni a ridicat un toast pentru România și Francia. Dl Olănescu a respuns dicând că tot ceea ce este el, datorește Franciei.

PENTRU DÔMNE TINERE.

O prăjitură bună și lesne de preparat. Côceți sub cenușă cartofi buni ; curățiți-i de cõgie și-i pisați cu sare fină, cu puțin cognac seu rom, adăogând din când in când câte un ou. Această până ce pasta va avé destulă consistență ca să faceți niște gogoși. Gogoșile le tăvăliți in făină și le cõceți in cuptor. După mész se servesc, presărate cu zahăr.

Petele produse pe haine și de diferite soiuri se curăță bine cu următôrul simplu mijloc : Spêlați peta cu amoniac lichid și ea va dispăré imediat.

O friptură bună, mai ales véra, servită rece. Cõceți la cuptor pulpă de vițel ; tăiați in felii foarte subțiri, turnați de-asupra o cantitate de vin negru cu piper in bõbe. Lăsați să fierbă la un foc slab un sfert de oră ; apoi lăsați să se recescă.

Periile de frecat pe jos, de ghetete și de cai, trebuesc ținute la un loc uscat, ca, să nu cadă pèrul. Când periile se murdăresc ele pot fi curățite in chipul următôr : pui pe mész o cõlă de hârtie albă și freci tare hârtia cu peria. Tôtă murdăria remâne pe hârtie.

SFATURI HIGIENICE.

Alifie contra bubelor. De multe ori copiii capetă unele bube și râni pe corp, cari se vindecă anevoe ; dar intrebuițând următôrea alifie, va ajuta cu succes vedit vindecarea lor complectă in scurt timp : Luați un coșuleț cu resină de acelea cu care afumați prin camere, și desfaceți coșulețul, puneți resină intr'un vas pe foc in care se pune și ca o jum. kilogram unt prospêt (alb), topiți-le bine impreună ; după ce această amestecătură s'a topit, luați-o dela foc și o strecurați printr'un tulpan rar seu printr'o strecurătore și puneți-o intr'un borcan seu ori-ce alt vas in care o veți păstră. Intrebuițați această alifie la orice fel de bube după ce mai intîeu s'au spêlat cu zamă de pelin.

Contra viermilor din râni. Animalele și chiar și omul, având râni și negliându-le in timpul călduros al verei punându-se mușcele pe ele, mai adeseori fac viermi. Contra lor intrebuițați următôrul léc practic : Căutați pe câmp buruiana care se numește «cõda șoricelui» și stropiți-o cu puțină apă, după aceea pisați-o bine și stõceți zama aceea ce se va formă din apă și din strivirea ei, intr'un vas. Spêlați rana bine și pe urmă ungeți-o cu această ; vermii vor dispăré in câteva minute și chiar rana va merge repede spre vindecare fără a intrebuița vre o alifie. Faceți esperință la ocașii, căci in nici un cas nu ve strică.

O hrană bună pentru bolnavi: Luați și tocați mușchiu de vacă, 500 grame; turnați de-asupra apă rece, în cantitate de un litru; patru grame de sare; 50 gr. morcovi și alte verdețuri. Fierbeți totul la un foc slab patru ore și apoi turnați într-o farfurie și lăsați să se răcescă.

Un bun remediu contra reumatismului, pentru acei cari locuiesc în regiunile muntoase: dimineța înainte de sărișorul sôrelui și sêra după sfințit, să ție în riu, cât pôte răbdă, părțile unde simt dureri reumatismale. Cura asta trebuie urmată măcar o săptemână.

Băile reci. Aceia cari sînt predispuși la congestii cerebrale, să se ferescă pe cât se pôte de a face băi reci. Când sînt nevoiți să le facă, să se ude mai înteu pe cap și numai cu incetul să intre în apă.

Impunșeturile insectelor fac mari neplăceri poroșiei la țeră. Când sînteți pișcați de insecte, frecați-ve pe locul rănii cu sare de mare soluție concentrată în apă. În cas de rezistență a rănii, repețați mai des tratamentul.

DESCOPERIRI ȘI INVENȚIUNI.

Fotografierea cuvântului. Fisicianul Marey a dat deunăci cetire, într'o ședință a academiei de științi din Paris, analizei unei lucrări foarte interesante a dlui Demeny, colaboratorul seu la stațiunea dela parcul Prinților, asupra fotografiării cuvântului. Prin ajutorul cromo-fotografiei, dl Demeny a luat 20 de copii — în 30 de secunde — de pe figura unei persoane care pronunță mai multe frase. Intêia fotografie represintă persoana pronunțând cuvântul *Natura*, a doua *a uit*, a treia *mijloc*, a patra *pentru*, etc. Frasele intêia este această: *Natura* a dat mijloc pentru vindecarea tuturor bôlelor. Tote fotografiile au fost puse, după ordinea cuvintelor, într'un zootrop. Când aparatul se învêrtește, se vede pe rënd apărând persoana deschidînd gura și mișcând buzele. Zootropul a fost transportat la școla de surdo-muți și pus în mișcare în fața elevilor. Mai mulți din aceștia au putut să citească seu mai bine dis să ghicescă după deschiderea și diferitele pozițiuni ale buzelor, tôte frazele pronunțate pe care le-au scris pe hârtie. Deosebit de interesul pur științific ce presintă această nouă aplicare a fotografiei instantanee, se pôte ca încercarea dlui Demeny să fie punctul de plecare al unei noi metode în educația surdo-muților.

Otel de hârtie. În Hamburg s'a construit de curînd un otel mărișor, exclusiv numai din hârtie, cari sînt cel puțin tot atât de tari, ca și scândurile noastre de brad. Mai adauge apoi, că acest otel este scutit și de foc, de ôrece pârșii de hârtie sînt obduși cu un fel de materie pe care focul nu o prinde și care scutește hârtia și de stricăciunea moliiilor seu a altor insecte.

× **Iodopyril.** Cetim în »Universul«: În spitalele din capitala României se fac de câțva timp esperințe cu un nou medicament, inventat de un român, farmacistul Torjescu. Medicamentul se numește »Iodopyril«; e o combinațiune de iod cu ichtiol, și se întrebunțeză cu cel mai mare succes în contra bôlelor de piele, ca eczema, etc. Academia din Viena studiază acum efectele acestui medicament.

Microbii aurului. O fôie din Paris, »Revue de chimie industrielle«, raporteză că doi bijutieri din Madrid observau de câțva timp că bijuteriile pe care le primiau dela cea mai mare parte din fabricile fran-

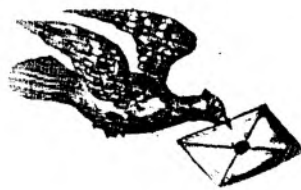
ceze și germane, apăreau, îndată după primire, pline de pete roșiatice și negricioase care le întunecau strălucirea într'atâta că mușterii nu voiau să le cumpere ca noi. Une-ori petele resistau la tot felul de curățiri și frecături. Ceva mai mult, obiectele prețioase, întru totul curate în momentul împachetării, apăreau succesiv pline de pete fără ca, nici o cauză vedită să pôte esplică formațiunea lor. Cunoșcerea cauzei acestui fenomen se datorește naturalistului spaniol Calderon. Densul a descoperit că petele negricioase sînt formate de așezarea în găurile metalului a microbului *Aspergillus Niger*, iar cele roșii de prezența altui microb numit »*Micrococcus prodigiosus*«. Sporii acestor microorganisme existau în adevăr în mare cantitate într'unul din apartamente și în bumbacul cu care erau învelite obiectele prețioase.

FELURIMI.

Prima sărutare. Despre gustul primei sărutări iată ce aflăm în notițele zilnice ale unei dame: În 20 maiu m'a sărutat R. pentru prima ôră! Me simțiam ca și într'un vas plin cu rose, cari plutiau în miere, apă de colonia și șampaniă; îmi părea, că trece cineva cu picior de diamant peste nervii mei și că multe gondole mici pline de ângeri treceau prin vinele mele și ca și când prin trupul meu s'ar fi revêrsat un curent magnetic în colorile curcubeului!

Idealul de perceptor. O engeieză bogată, care șade la țeră în apropiere de Londra, scrise deunăci verișorei sale, o vêduvă lîneră din Londra, să-i caute un perceptor pentru cei doi copii ai ei. Perceptorul acesta trebuia să știe cel puțin cinci limbi și să cunoască perfect pictura și musica. Pe lângă acestea, se mai pretindea dela densul să știe să călărească și să joce: să se scrie, dar în același timp amabil, să fie modest dar nu timid, să fie de familie bună, să aibă un obraz frumos și o ținută elegantă, cu un cuvînt să fie în tôte privințele un gentilom perfect. Nu trecu mult și sosi din Londra următorul răspuns: Scumpă Adelaido! Am căutat un perceptor, așa cum îl vrei, dar până acuma nu l'am găsit. Totuși îmi voi da osteneța și voi mai căuta. Îndată ce-l voi găsi, îl voi... lua de bărbat.

Poșta redacțiunii.

Doman. Se vor publică. Trimite și altele, dar nu schimbă nimica.

Mănăstirea Dragomirna. Se va trimite în luna viitoare, căci nu se pôte mai de grabă.

Curișei. Dl P. Poni, noul ministru de culte și instrucțiune publică al României, e consorțetele poetei dnei Matilda Poni, n. Cugler.

Repsig. A sosit prea târziu. De altă dată scrie-ne îndată.

Cucia. Nu le putem întrebunța. De ce perși timpul cu de-aceste?

Călinarul săptămănei.

Țiua săpt.	Călinarul vechiu	Călin. nou	Sôrele
Dumin. 9 după Rusăli	Ev. dela Mateiu 14, gl. 8, a inv. 9	res.	ap.
Duminecă	11 Mart. Euplu	23 Elvina	5 7 6 57
Luni	12 Mart. Fofie	24 Bartolome	5 8 6 55
Marți	13 Par. Maxim	25 Ludovic	5 10 6 33
Mercuri	14 Prof. Michea	26 Samuil	5 11 6 51
Joi	15 (+) Adorm. Précuratei	27 Rufus	5 13 6 48
Vineri	16 Mart. Diomid	28 Augustin	5 15 6 47
Sămbătă	17 Mart. Miron	29 Tairaea, c. s.	5 16 6 45

Proprietar, redactor respunșător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Iosif Lang în Oradea-mare.